

**R.D. Iacobi Marchantii, Pastoris Et Decani Covviniensis
SS. Theolog. Professoris, Rationale Evangelizantivm**

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Lectio 3. tripartita. De Evangelio Dominicæ I. Quadragesimæ. Ductus est Iesus in desertum à Spiritu, ut tentaretur à Diabolo. Prima pars affert rationes itineris Christi in desertum. Secunda ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56372)

Lata malum quod fecimus. auge bonum quod possumus. placere quo tantum tibi possumus hic & perpetuum.

Sicut ergo Deus memoriam nobis inculcat originis nostrae & mortis, ut humilicemur, sic & illi eandem nos memoriam repraesentemus, ut miseretur nostri, & gratiam ejus attrahamus. Itaque concludo verbis hodiernis Ecclesiae. Deus qui non mortem, sed poenitentiam desiderat peccatorum, fragilitatem conditio humani benignissimo respice, & hos cineres quos causa profrenda humidatam, & venis promerenda capitis nostrum imponi decernimus. benedicere pro tua pietate digneris, ut qui nos cinerem esse agnoscerimus, & in cineres reverentis, peccatorum veniam misericorditer consequamur.

ledicens, magna animi compunctione & zelo dixisse fertur. Graciam tibi ago, Pater mi, pro facris moniis; interim tibi licentiam facio publice annunciandi Regem Hispaniae in tot regni annis decursis, non nisi vanitatem reperisse, ac in fine anxietatem; ipsumque ex animo pronuntiare: Sicut esse regnare dum haec durat vita, amarum dum infat altera.

DOMINICA I. QVADRAGESIMAE.

LECT. 3. tripartita.

Dudum est Iesus in desertum à spiritu, ut tentaretur à diabolo. Matth. 4.

ATatis trigessimum attingens annum antequam praedicationis munus obiret, venit Christus specialis Spiritus S. impulsu in desertum, quadraginta ibi diebus perleveraturus in jejuniis, oratione, aliisque pietatis exercitiis. Accessit vero illuc nox à suo baptismo die sexta Januarii, & permansit usque ad decimam quintam Februarii. Etque desertum illud inter Jericho & Ierusalim, & modo Quaraniana dicitur ob jejunium illud 40. dierum. Offenditur in eo mons altus & acutus difficilis, in quo primum tenuatis est Dominus. Er in hujus montis cacumine sacellum est ruinofum jejunio & oratione Christi venerabile, teste Adrichomio in descriptione terrae sanctae. Proprietatem istius ille cuius aquae Elixius sal infecto dicitur sanale, ut exploratoris terrae facta attestantur. Multiplex autem ratio afferri potest hujus in desertum ingressus, cuius Spiritus S. postquam in specie columbae lacto ejus vertice infederat, caelestis motor fuisse afferitur. Dicitur enim verbis dicit S. Lucas: Iesus plenus spiritu sancto regressus est à iordane, & ageratur à spiritu in desertum. Et fortius loquitur: Spiritus expulit eum in desertum. Spiritus igitur nos malignus, sed spiritus ille quo aguntur filii Dei, ut loquitur Paulus: Spiritus ille qui noscitur carnis militina rebus in dicitur, ut ait Adrichomius: Spiritus ille qui habet imperium (ut dicit Propheta) quo curus divinus propellitur: Porro ut impetus spiritus ille: gradiebantur Spiritus: vita erat in totis: Spiritus ille quoties insulit in Sampsonem, ut insulit in holtem. Spiritus scilicet ardoris & fortitudinis, quo plenus erat Iesus, & quo in holtem humanis generis erat pugnavurus & eum debellaturus, cum propellebat ad campum certaminis. Eodem spiritu nos impelli oportet, quoties aliquid aggredimur divinam concernens gloriam, non spiritu vanitatis, aut ambitionis. Audi S. Gregor. In electis & reprobis diversis sunt impetus, in electis impetus spiritus, in reprobis impetus carnis. Impetus carnis adulationem, ad exteriorem gloriam, ad iram ad colitum, ad perfidiam, ad voluptates animum impellit. Impetus spiritus ad charitatem, ad humilitatem, ad continentiam, ad interiorum profectum, ad pietatis opera, ad aeternam fidem, ad pacem, ad patientiam, ad consideranda

PARS I. Dicitur rationes Christi in desertum. Christus in desertum ingressus 6. Januarii

4. Reg. 2.

Luc. 4.

Marc. 1.

Rom. 8.

Ezech. 1.

homi. 5. in Ezech.

Exempl. Philip. Rex mortis memoria inducit regnum resignavit.

Philippus III. Hispaniarum Rex, lethali morbo decumbens, illum qui sibi à concionibus erat advocans his verbis fertur allocutus: Pater mi, ad eo tempore quo ipse Cincrum die publica in concione edixisti aliquem ex tibi adhaerentibus in pulvere propedium reverentem, idamquam mihi dictum adsumpsi, & exinde mortis memoria profundam cordi haesit meo. Ecce brevi, ut video, terminaturus est dies meus, si qui vitam Regum in manu tenet: At non sine anxio sum timore, iudiciorum ejus pendere me premite. Annu jam viginti regnum administravi, sed vitam saeculum diseres, & solitudinem ingrediens viginti illos annos divina consuetudine obsequio, securior hinc abcederem. Hanc porro anxietatem animo regio ur eximeret Concionator, respondet hunc in modum Regi. Quod tunc effectus est repraesentasset, o Rex, si nunc imò ex assiduè praesentis, coram Deo acceptum erit, animaque tua iam è saeculo egressam expectant non exiguum affert tibi solatium: Depone itaque ad pedes Iesu Regis Crucifixi regnum, coronam, vitam salutem, perfectam cordis signatione. Non aliud ista retro annis facere potueris. His dictis exhibuit eum magnum Christi Iesu Crucifixi, cuius pedibus Rex oculum figens, dixit: Verè, & ex totis animi precibus hic regnum & principatum, vitam animamque depono, & quaerimus, Deus dedit. Exinde vocavit filium Septimi haeredem, cui hoc postremum dedit mortuum Parentis non motituum monitum: Ecce ingredior vitam universae carnis, vitam Patrum meorum, tu aetate licet vegetus, memento mortis quae me modo angit, & sic vivo, ut non poeniteat te regnasse. Tibi septimum regnumque relinquo, amabile in hac vita, amarum in altera. Ceterum iustitia tibi redituendum commendo, & ut Pater sit pauperum, viduarum, que tutor, peropto. Gloria autem divina inprimis zelator esto, ut nihil tibi placeat, quod Deo, Regum Regi. Optimo, Maximo, displicere possit. In cuius rei monumentum, hanc Crucifixi imaginem accipe, quam Carolus Proavus tuus Patrem meo, ipse mihi, ego autem Tibi filio meo eorumque Nepoti sacrum legatum transmitto: ut memoy sis in omnibus Crucifixi gloriam tueri, & nominiam inveni. Tandem Concionatori va-

vitam immortalē ad lacrymas mentem pertrahit. Semper ergo magna cura considerare debemus, quomodo nos impetus duci in omne quod agimus, an impetus carnis an spiritus.

i Christus desertum ingressus nobis in exemplū penitentiæ. **Ladic. 9.**

Prima porro ratio itineris in desertum fuit, ut omnibus nobis penitentiæ exemplum daret, in solitudine orando, jejunando, vigilando, patiendo, & sese affligendo. Accede, o Christiane, & intue te Christum Ducem tuum tibi modo in clamantem, quod olim Abimelech militibus suis: *Quod me vidistis facere, cito facite.* Cur enim Christus in desertum secedit, nisi ut doceat te tempus seligere quo in cordis solitudinem ingrediaris, ut ibi audias quid loquatur in te Deus tuus, Vult enim loqui ad cor tuum, ut & tu cor de illum alloquaris: *Loquatur pacem super eos qui convertuntur ad eum.* Nemo verè penitet, nisi qui strepens exclusio sibi. Et qui cordis solitudinem ingreditur vacans sibi. Et qui sincerè intus compungitur penitentiæ spinis, respicit in deserto, & in rubo Deum suum instar Moysis. Ibi de spinis contritionis flammam excitat amoris, & monet egredi ex Ægypto tenetosa, ex servitute peccati, & tendere ad terram promissionis. Cur jejunat, carnemque affligit, cum in eo nec concupiscentia carnalis, nec inordinatus quilibet appetitus reperiri possit, qui jejunio ut frano egeat? Cum tam duram agit super nudahumo penitentiam, cum nullum sit peccatum in eo expiandum? Exemplo nimirum sui vult te, O Christiane, extimulare & animare ad jejunium, ad carnis macerationem, ad austeram pro peccatis satisfactionem. Omnia hæc patitur propter electos; & propterea, ut salveris. Venit exemplum daturus, & præstentur, qua via, quo labore, quibus mediis ad regnum & salutem pertingatur. Exhibet tibi formam quam imiteris, tempus præsignat opportunum quo gratiam gloriamque consequaris. Accede ergo in spiritu, & serio considera quid in deserto agat, quomodo ibi se Patri, quomodo se tibi exhibeat. Ubi domuncula? ubi spelunca protegens ab inclementia aeris tibi lectulus substratus? **Vul-**

Exhortatio ad jejunium & penitentiam

Luc 9. *pes foras habent; & volucres caecis oculos, filius autem hominis non habet ubi caput reclinat.* Et quænam illi ibidem societas? Nulla nisi ferarum est: **Et**

Marc. 1. *eras ibi cum bestis,* inquit Marcus: Tu ne patere cum esse solū: iunge te socium. Bonum est in solitudine cum Jesu solo esse. Bonum est cum illo sedere, stare, genua ad Patrem flectere. Bonum est cum ipso in humilitatis pulvere, in patientia abstinentiæ, in corporis mortificatione perseverare, & sibi vacare, maxime hoc sacro tempore in honorem & imitationem **JESU CHRISTI** instituto. Ergo pro regno Dei & amore Christi leve tibi debet videri jejunium quod præcipitur; oratio que præscribitur, aliaque pietatis exercitia que consequantur. Longe plura quam à te exiguntur, pro te præstitit Christus: longè graviora promerentur peccata tua; longè plus valet regnum

Dei quod tibi reponitur. Jam te alloqui videtur. Redemptor tuus hæc verbis: Si pro tua salute tot labores exantlavi, si adeo aufferam, cum sine peccato eilem abstinentiam à me exegi, si esuriam passus sum, & nocte dieque orationem fudi: quid te oporteat pro te facere, qui totus in peccatis natus es? Quid hilariter superflua relectes, carnem maceres, qui peccati fomitem circumfers? Vide ut hoc sacratum tempus quadragesimale spiritus impulsu & ductu inchoes & pericias. Effice ut illud tibi compunctionem pariat, devotionem acuat, torporem excutiat, fervorem accendat, ad omnne bonum extimulet. Fortitan postrema hæc est quadragesima quam perages; cum pietate autem si eam peregeris, magnum lucrum, magnumque tibi paries gaudium. Quam multi anno præterito jejunarunt & nunc emigrarunt? Noli esse ingratus & torpidus, sequere exemplum tui Ducis, tui Redemptoris. Noli vocibus jam resonantibus matris tuæ ad penitentiam te excitantis rebellis esse, noli autem animumque furdan exhibere, ne forte præoccupatus die mortis, inquiras tempus penitentiæ, & non inveniens, æternum infelix hinc excedere cogaris, à Christi gloria & consortio jugiter separandus, quia laboris, jejunii, & passionis hic consortis esse noluiti. **Hæres enim sumus Dei, coheredes enim Christi: si amem compatimur, ut & conglorificemur.** Existimo autem quod non sunt condigna passiones hujus temporis, ad futuram gloriam que revelabitur in nobis. Sic loquitur Apostolus, idque hocce tempore jejunio, & passioni Domini consecrato cordate rememorandum est.

Secunda ratio itineris Christi in desertum fuit ut illud consecraret, & inde Satanam expelleret, quasi de jure possessione sua. Ibi enim erat locus possessionis demonis ante Christum. Unde Raphael: *Aggredis nem ex-damoniū & relegas illū in deserto Ægypti super-pelleret.* hoc est virtute ac imperio suo vincula ei spiritualia iniecit, quibus in deserto manere cogebatur. Christus autem qui ad hoc venerat ut demonis vires attereret, & omni cum possessione exturbaret, eum non solum urbibus expulit, sed etiam in desertis emigrare coegit, sua primum præsentia, oratione, jejunio desertum consecrans, ac deinde sanctorum agminibus illud quaquaverium sanctificans. Quocirca quodam die apparet Satan S. Antonio, fatenti coactus est imbecillitatem suam, quod ab eo tempore quo Deus factus est homo, ei & vires & arma direpta fuissent, quodque in deserto expelleretur propter Monachos ibi habitantes, ut testatur S. Athanasius in vita S. Antonii. Hoc nimirum per Haisam prædictum erat: *Laxabitur desertum & in via, & exiitabit solitudo, & florabit quasi lilium; germinans germinabit, & exultabit latibunda & laudans.* Quamvis enim, ut Rufinus ait lib. 2. de Vitis Patrum, cap. 7. & Palladius in Lausiaca. cap. 52. hæc de Ecclesia dicta sint, tamen in Ægypti desertis, & aliis pleis que historica re-

Rom. 8.

Tob. 8.

Isai. 45.

lacione completa sunt. Vbi iam, inquit illi, tanta per urbes multitudines veniunt ad salutem, quantum in urbe deserti protulerunt? Quamvis populi habitus in urbe deserti, tanta penes habentur in deserto multitudines Monachorum, ut ubi super abundantia peccatorum, idololatriæ scilicet, ibi abundet gratia. Hæc illi.

Mona-chorum in deserto magni numeri.

1. Sic de S. Antonii tempore scribens S. Athanasius ait: Erant in montis Monasteria, tamquam tabernacula plena divinis choris psallentium, legentium, orantium, qui infinitam regionem quandam, & oppidum à mundana conversatione se-junctum videbantur incolere. Quis tum monachorum agmen aspiciens, & concordia coetum, ubi multitudo abstinentium & certamen erat officiorum, non statim in hanc vocem erumperet: *Quam bona domus tua iacob, quam dilectum tabernaculum tuum Israel, quod sine macula obumbrantia, tamquam paradisi super superstitios; tamquam tabernaculum quod fixa sunt à Domino, tamquam eodri Libani circa aquas!*

2. Sic B. Apollonius plusquam quinque millibus Monachorum præfuisse scribitur in eodem Monasterio.

3. B. Pacomius septem millia discipulorum in domibus intervallo modico distinctis intruxit, & in ea qua degebat domo, ultra mille cohabitabant, quos ut commodius gubernaret, in quatuor & viginti classes secundum numerum graecarum litterarum distribuerat.

4. B. Serapion decem millia Manachorum divisis tamen domiciliis gubernabat.

5. B. Ammon prope Thebas, Pater erat trium millium Monachorum, ut testatur Palladius. Qui etiam in sua peregrinatione addit se vidisse civitatem, in qua plura essent Monasteria quam profana domus; ita cum omnes vici & anguli pleni essent familiis Dei divinas laudes resonantibus, videbatur quasi una ex civitate facta Ecclesia.

6. In monte Naitæ, qui ab urbe Alexandria minus ferè diei distabat itinere, viscebantur quingenta Monasteria penes contigua, quæ omnia ab uno Præfide regebantur. Sic in Oriente, in Palaestina, in Ægypto, in Asia, in Syria, in Europa, innumera fuerunt desertis in locis exarificata Cœnobia, ubi flores vernantes, rosæ rubicundæ, lilia candida, humiles violæ (hoc est animæ piæ, castæ, charitatis & gratia exornatæ) germiuantes germinabant, & odorem suum diffundebant: *In cubilibus in quibus prius habitabant dracones, onocentauri, palurus, ericius, ululæ & lamæ, oritur est visor calami juncei, lausque divina resonat, feris eliminatis, demonibus fugatis; illam pleno corde, plena voce, decantantibus Sanctorum agminibus.*

Isai. 35.

Hæc deserti fecunditas merito adscribenda est ingressui sacro Christi in desertum, nam sejunio, oratione, benedictione sua promeruit, ut spinæ in rosas, cardui & tribuli inde licias, austeritatis in gaudia, locaque deserta in paradisum vertentur. Tunc illud adimpletum est: *Benedixit coronam annis*

Psal. 64.

benignitatis tuæ, Pinguetent spiciosa deserti; & exultatione colles accingentur.

Tertia ratio ingressus Christi in desertum fuit ut tentaretur à diabolo, & tentationes nostras tentatione sua superaret, sicut & morte sua mortem nostram superaret advenit. Hanc rationem exprimit Evangelium nostrum: *Ductus est Iesus in desertum à spiritu, ut tentaretur à diabolo.* De dicitur: *Mediator nostris est ad superandas tentationes per adiutorium; Mediator est per exemplum: ut loquitur S. Aug. libi. 4. de Trinitate: Pugnavit cum Christo, ut nos posset pugnare: viciit ille, ut nos similiter vinceremus, inquit S. Leo ser. 1. de quadrages. Voluit eundem hostem vincere secundum Adam in deserto, à quo primus Adam victus fuerat in paradiso. Reportatam de natura humana in paradiso victoriam per gulam voluit homo Deus adversario extorquere in deserto per abstinentiam.*

3. Deserti in tentatione retus à diabolo.

Adhæc igitur, ô Christiani & oculis mentis spectate hoc duellum Principis vestri cum Principe tenebrarum, à quo tota vestra pendet salus & victoria Iesus & diabolus in arenam descendunt. Campus certaminis desertum est igitur. Arma quibus configitur Scripturæ sunt facta, hinc inde vibrata: Spectatores adunt ex utraque parte: demones adunt ex una, Angelici spiritus Christi ministri adunt ex altera Pro-vobis sit pugna; *Ad hoc enim pugnat Imperator, ut militibus pugnare discant, & vincere, inquit S. Aug. serm. 43. de verb. Domini. Non ex proprio motu hanc pugnam aggreditur, sed ductus & impulsus à Spiritu, ut doceat non ulro quempiam se pugna & tentationi debere offerre: sed simul etiam docet, ubi quis impeditur, in fortitudine spiritus tentationes ferendas esse, viriliterque unpellente eodem spiritu congredi oportere.*

Ioc exemplo Ducis sui informati fortissimi PARISIENSES milites, spiritu vocante & ducente, in campo sanctissimi cum eundem certaminis descenderunt, animis à spiritu infusi, in hac Ducis victoria confisi, armis sibi in deserto ab eo commendatis, orationes; sejunio, Scripturis tum divinis

Sic Antonius ductus est à spiritu in desertum, S. Antonius ut tentaretur à diabolo. Tota enim ejus vita non nisi continuus fuit cum hoste conflictus. Necdum vigesimum ætatis annum egressus, forore in seculo relicta, possessionibus suis divenditis, & in pauperum sublevandam inopiam erogatis, solitudinem est ingressus, locum certaminis. Hic mox aggressus est cum Satan his armis. *Quid hic solus miser ago, in specu pauperi super nudum decumbens, sanitatem & vitam certo periculo exponens? Quid tibi cum sporte in sudore vultu tonitruis tui conscientias, qui in saculo nobilitate florebas & opibus? Parcere debuisset adolescentia tua, & flores ætatis: ut vna tua percerere oporteret, quam sine d-*

nius.
Atia. d. vna dny

ratione. Tentatione magis elucescit virtus : augetque illa meritum, auget coronam. Calliditatem Ioseph pudicitiam Susanna, obedientiam Abrahæ, patientiam Iob & Tobia, tentationibus notam fecit. Aquæ odorifera tunc maximè fragrantiam suam notam faciunt, cum agitantur; thus & aromata odorem, cum incenduntur; granum sinapis vim suam igneam, cum conteritur; ita Sancto um virtus & feruor tunc maximè innotescit, cum tentatione & tribulatione exagitur, inquit S. Gregor. in Job, Similiter loquitur & S. Cyprianus lib. de mortalitate. *Gubernator in tempestate dignoscitur, in acie miles probatur, Confictatio in adversis, probatio est veritatis* Arbor alta radice fundata ventos contemnit, & navis solida fluctus, & grata fortia flatum, quo inanes palææ exportantur. Itaque tentatio Sanctos probat, Sanctos coronat. Sine tentatione ubi certamen : Sine certamine ubi victoria ? Sine victoria ubi corona ? Quo asperior tentatio, eo fortius certamen, eo maior victoria, eo amplior remuneratio & corona. Ideo in Apocalypsi illi qui vicerit promittitur eius ligni vitæ in paradiso Dei : promittitur illa fides & immunitas à morte secunda: promittitur Manna absconditum, per animæ resurrectionem internam in hac vita, per divinitatis fruitionem in altera : promittitur potestas super gentes & stella matutina, hoc est lumen gloriæ; & consortium potestatis iudiciariæ : promittitur vestis candida gratiæ & gloriæ, & scriptio in libro vitæ : promittitur sessio in throno in beata æternitate : promittitur stabilitas in templo Dei inftar columæ, cum novo nomine. His omnibus præmium idem significatur, quod viriliter pugnanti & tentationibus resistenti à Domino spondetur sub diversis nominibus, idque septies. *Beatus igitur qui sustinet tentationem*; id est, Hugone interprete; qui sub Deo cam fert, & sursum fert, patienterque tolerat, & cum in eius non sit potestate eam non sentire, in sua ostendit esse potestate illi non consentire, Beatus utique quia cum adversis probatus fuerit, virtusque ac constantia eius eluxerit, accipiet coronam que datur certantibus; accipiet vitæ coronam, que datur contra tela mortis dimicantibus; accipiet coronam promissam his qui diligunt Deum, tam in adversis, quam in prosperis. Vide latus de hæc. Hortum Pastor, tom. 2. traç. 3. lect. 9.

LECT. 4. tripartita.

EADEM DOMINICA.

Cum ieiunasti quadraginta diebus. Et quadraginta noctibus, postea esuristi. Matth. 4.

PARS. I. De mystico quadragenario numero.

Quadragenarius numerus mysticus est in sacris scripturis, tam veteris, quam novæ fœderis. Ac in primis afflictionis, simulque penitentia: solet tempus designare. Sic cum Deus orbi cataclismum voluit immittere, quadragin-

ta diebus cecidit pluvia super terram. O verè tempus afflictionis, dum sensim crescentibus aquis, pavore undique & tremore omnia occupat ! Sponsus & sponsa e cubili exsiliunt, & hinc inde diffugiunt, ut insuaitantes undas effugiant. Matres cum parvulis domos tremula circumcurant, si forsitan quaqua via evadant, clamoie & lacrymis omnia complacentes compita. Alii è conclavi, alii è mensa sese propiunt in superiora, imò in recto: um fastigia, etingium quæritantes. Denique illi in arborum ramos, in collium montiumque iuga confendunt, ut ab aquarum impetu se tutos securusque reddant. Sed nulla securitas; ubique clamor & ululatus. O vere etiam tunc tempus penitentia: ! Dolent & deslent quod Noë Arcam fabricantem; hæcque comminantem non audierit. Arcam modo ingredi peroptant, immò totis seculis in ea includi : Dementiam suam accusant, & temporis præterlapsi culpam ? Unè multos vera poenitentia duce per naufragium ad salutem tunc emerisse, credibile est. Hoc indicare videtur, S. Petrus ubi dicit Christum in carcere, sive in limbo, prædicasse spiritibus illis qui increduli fuerant in diebus Noë, quando expectabant eos dei patientia Hos credidisse tandem, dum sensim crescebat diluvium, & contritionem eheuise in periculo naufragii docet S. Hier. Rupertus, & alii in cap. 6. Genes: atque his Christus evangelizavit redemptionem & salutem in limbum adveniens, Sic 40. illi dies sensim accrescentis pluviae fueret salutaris, ad poenitentiam eos & mentem reducentes.

Sic etiam Ezechiel Propheta jubetur à Domino per dies 40. decumbere continuo in latere dextro, ut sic portet peccata domus Juda, sive poenas peccatis eorum debitas; simulque ad supplicandum tali situ pro venia. Nam quia per 40. annos perduraverat scelera Manassis Regis Juda, ideo 40. dies ei Dominus indulget ad fatiscendum, ut annis dies correspondant: *Diem pro anno dabis tibi*, inquit Dominus. Verè dies afflictionis, dieque poenitentia: hi 40. dies designant, dum jubetur Propheta concatenatus totidem diebus in uno latere jacere, nec se ullatenus in alterum vertere: diu etiam tot diebus jubetur comedere panem vilem, ex hordeo, faba, lente, milio confectum, illumque stercore bouum vel aspergere, vel coquerè. Denique, non ad plenam saturitatem permittitur comedere aut bibere, sed viginti stateres, hoc est decem uncia panis, ei præscribitur, & aqua sexta pars: Hinc in potum dictum tubitur, hoc est uncia 40.

Similiter Niniivitis 40. dies datur ad poenitentiam, per civitatem & vicos singulos inclamante Jona: *Adhuc 40. dies & Ninive subvertetur*. Comminatio erat hæc involvens conditionem, Ninive subvertetur post 40. dierum tempus, nisi poenitentiam egerit, nisi mores commutaverit, & excidit lencitiam ad Deum conversa fuisse.

1. Tota munditia habuit 30. diebus pluviam pro tempore poenitentia.

Gen. 7.

1. Pet. 3.

2. Domus Iuda.

Ezech. 4.